

Gilotina

září – říjen

Dohlédněte do historie Gyrecu!

Foto: P. Mundlová

Kvarta B v Moravském krasu

Foto: gyrec.cz

Tercie B s časovou kapslí

Foto: gyrec.cz

Výtvarná návštěva Domova Tereza

Foto: T. Procházka

Výlet do Lednice

Foto: T. Procházka

Bouldering s Adamem Ondrou

Foto: K. Ježková

Oktáva B v Praze

Milí čtenáři a milé čtenářky,

nový školní rok, nové číslo Gilotiny, nové články od našich redaktorů. V naší škole i v samotné Gilotině proběhlo pár velkých změn - na chodbách nebo v hodinách můžete potkat novou paní profesorku Sekaninovou, otevřela se herna,

do nejvyššího patra je zakázáno chodit ve venkovní obuvi... Pro nás je ale nejdůležitější to, že máme nového šéfredaktora. Kristýnu Ježkovou, která je již v maturitním ročníku a má práce nad hlavu, nahradil Patrik Michálek, který v Gilotině působí už velmi dlouho jakožto redaktor a sazbař. Článek, k němuž se vztahuje i titulka, je právě od Patrika, a to shrnutí historie našeho

gymnázia. Celé číslo, které právě držíte v rukách, je ale naplněno kvalitními články, takže...

Přejeme příjemné čtení

Václav Lněnička & Patrik Michálek

šéfredaktoři: Václav Lněnička, Patrik Michálek

grafické zpracování: Václav Lněnička

sazba: Václav Lněnička, Kristýna Ježková, Patrik Michálek, Laura Conlon, Jan S. Soběslavský, Anna Vaisová, Martin Škarabela

titulka: Laura Conlon

vedoucí webového vydání: Adam Vala

korektoři: Mgr. Michaela Straková, Samuel Chvátal, Hana Špiritová, Bohuslava Východilová

stálí redaktoři: Václav Lněnička, Kristýna Ježková, Patrik Michálek, Vojtěch Gut, Veronika Řeháková, Terri Ann Slováková, Anna Vaisová, Jan Lorenčík, Adam Vala, Samuel Chvátal, Barbora Perglová, Hana Špiritová, Emma Höklová, Petr Matějka, Natálie Honzíková, Mariana Kodešová, Ema Kubátová, Běta Kubátová, Karla Jenčeková, Šimon Hlaváček, Dalibor Číp, Veronika Juračková, Sofie Hana Klímová, Michaela Orlovská, Adina Šmikmátorová, Emílie Marešová, Natálie Dostálová, Jan Valoušek, Julie Nováková, Anna Kubicová, Ema Menšíková, Sofie Švecová, Alžběta Hublová, Linda Tannenbergová, Ema Boudná, Filip Janál

4

Jaká byla letošní debatní návštěva školy Open Gate?

5

Herny už si snad všichni všimli... i tak jsme si připravili krátké shrnutí.

10

Nesud'te knihu podle obalu, reportáž z Domovu Tereza vám ukáže proč!

12

Zajímal vás někdy historický vývoj našeho gymnázia? Nás také.

18

Rozhovor s naší druhou paní profesorkou Sekaninovou.

21

Kulturní problematika - co přesně se děje se Scalou?

**Gilotina I studentský časopis
Gymnázia Brno-Řečkovice
Terezy Novákové 936/2,
621 00 Brno, Česká republika**

Web: gilotina.gyrec.cz

E-mail: gilotina@gyrec.cz

Instagram: [gilotina.casopis](https://www.instagram.com/gilotina.casopis)

Pohlednice budovy dnešního Gyrecu z roku 1935

Open Gate

V pátek 22. září jsem se společně s členy našeho školního Debatního klubu vypravil do Babic, které se nachází nedaleko Prahy. Zde jsme strávili celý víkend, kde jsme byli školeni nejen ohledně celkových pravidel debaty, ale také ohledně řádné přípravy na předem zadané teze (témata debaty).

Jan Lorenčík
KVINTA B

Po našem příjezdu a ubytování jsme se vydali se na večeri, která byla vskutku chutná a nesla se v příjemné atmosféře. Potom následovala ukázková debata připravená žáky Open Gate. V sobotu nás nejprve čekalo krátké seznámení s pravidly a poté i naše první debata na tezi „Zámky na školách by měly být zrušeny“. Tuto debatu se nám podařilo nakonec (k našemu velkému překvapení) vyhrát. Pak následoval podrobný rozbor všech aspektů debaty, mimo jiné pravidel, možnosti přípravy i taktiky při debatování. Díky těmto zkušenostem jsme byli připraveni na naši zítřejší debatu na tezi „Zoologické zahrady by měly být zrušeny“ (ano, nápadně

Foto: gyrec.cz

to připomíná první tezi). Bohužel, v této debatě zvítězil protivník, který prolomil naše argumenty a přesvědčil rozhodčího o své pravdě. A nakonec jsme zamířili zpět k domovu, kam jsme dorazili v neděli odpoledne.

Celkově bych mou zkušenost zhodnotil jako velice kladnou a rozhodně jsem se naučil spoustu nejen o debatě, ale i o vyhledávání informací a ověřování zdrojů.

Třídění odpadu

To je téma, které je velmi důležité a aktuální v současné době, a my doufáme, že mnozí z vás se zamyslí nad otázkou: Proč třídít odpad?

Anna Kubicová
Ema Boudná
SEKUNDA A

Proč třídít odpad?

- Nejenže pomáháme šetřit zdroje surovin, energii a životní prostředí, ale umožňujeme jejich další zpracování (recyklaci).
- Pokud se odpady nevytřídí už při svém vzniku, tak jejich recyklace není možná.
- Tím, že většina obyvatel ČR třídí alespoň některé odpady (papír, sklo, plast, nápojový kartón), ušetříme tolik energie, kolik během roku spotřebuje asi 260 000 průměrných domácností.
- ČR dosahuje nadprůměrně dobrých výsledků v recyklaci obalů, ale výjimkou jsou kovové (obaly od nápojů) a dřevěné materiály, kterými poměrně plýtváme.

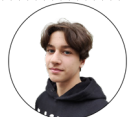
Třídění odpadu na Gyrecu

- V tomto školním roce by se měly na chodbách objevit další koše na třídění plastu a papíru a do každé třídy přibude koš na plast.
- Dále by měl být do posledního patra umístěn velký plakát, který bude sloužit jako návod, jakým způsobem správně roztřídít odpad. Můžete se zapojit i vy a podílet se na tvorbě tohoto plakátu a vytvořit jeho návrh na počítači. Následně se vybere nejlepší návrh nebo se z více vydařených návrhů sestaví konečná podoba plakátu k vytištění.

„No není možný“

Čas letí a tak jsem velice rád, že jsem se ještě jako student této školy „dožil“ hned několika významných událostí a nových vymožeností. Začalo to výstavbou třetího patra a laboratoří, výtahem, jazykovými učebnami, novými počítači, dále jsme získali paní psycholožku a nakonec přišlo to nejdůležitější (prosím fanfáru) - školní herna!

Vojtěch Gut
SEXTA A

Doufám, že jste všichni stejně překvapení jako já. Shrnu bych to slovy Karla Gotta - „Tak toto jsem opravdu nečekal!“ Že budeme mít ve škole herna, by mě ani nenapadlo (tímto nechci nikoho urazit), takže jsem velice rád za takovou novinku. Samozřejmě pro ty, co ještě tápají, jsem jako rychlé seznámení shrnul vše podstatné do čtyř bodů:

1) Lokace:

Jestli jste si jí ještě nevšimli (je mi jasné, že ano), tak herna se nachází v 1. patře místo dřívější učebny J3. Respektive, když vyjdete do prvního patra, tak se dáte doleva skrz majestátní bránu (dveře) a poté ihned prvním vstupem doprava.

2) Obsah:

- 2x Stiga hokej
- 2x stolní fotbal
- 1x kulečnickový set
- 1x minicurling
- 2x šachový set
- 1x dřívější stůl z učebny J1

Foto: J. S. Soběslavský

Herna v den otevření

3) Čas:

No tak chodit sem můžete, kdy chcete samozřejmě (tedy jinak řečeno; v době vyučování a pouze za přítomnosti dozoru, tedy o přestávkách), každopádně vám garantuji dvě věci:

- a)** Kulečnick je vždy zabraný (i když spěcháte)
- b)** Nechodte do herna v čase oběda (p. p. Sekaninová vás oprávněně pošle na konec řady)

4) Pravidla:

Samozřejmě zde platí již známé slogany „Chovejte se prosím ohleduplně k vybavení učebny, ať nám nové prostředí dlouho vydrží! Děkujeme.“ Dále neházejte kulečnickovými koulemi ani curlingovými kameny, neházejte tágem, neříkejte mladším jedincům „Vypadni, smrade!“ když vám zaberou nějaké místo a nehádejte se hlavně prosím.

Třeba vám předešlé čtyři body pomohly.

Zeměpisná exkurze na Babí lom se povedla.

Na Babí lom si prima B vyšlápla 7. září 2023. Hlavní vůdci výpravy byli páni profesori zeměpisu. Už asi víte kdo, že? Přesně tak, profesori Polanský a Vašát. Vybaveni jízdenkami do zóny 310 jsme nastoupili do už přeplněného autobusu směr Lelekovice.

Linda Tannebergová PRIMA B

Po výstupu z autobusu se zjistilo, že si někteří z nás nedopatřením zapoměli cvaknout jízdenku. Pak už jsme mohli vyrazit. Šli jsme do kopce po červené značce přibližně 2 kilometry. Když už jsme byli skoro u rozhledny, začali jsme stoupat po obrovitánských balvanech. Po úmorném lezení jsme se konečně dostali na rozhlednu.

Měli jsme krásný výhled na Brno, Kuřim i Lelekovice. Říkáte si, co během výslapu dělali páni profesori? Popoháněli vzadu opozdilce. Poté, co na rozhlednu došli úplně všichni, pan profesor Polanský pro nás měl připravených několik úkolů s mapou a buzolou. Mělo to však háček. Buzola nefungovala, protože poblíž bylo kovové zábradlí. Stačilo však poodejít kousek dál.

Dalším bodem naší exkurze bylo Lelkovadlo. Tam jsme zanechali všechny

lelky a měli jsme vypočítat nejkratší leteckou vzdálenost od školy k tomuto místu. Poté jsme se vydali na cestu zpět do Lelekovic. Šli jsme po krásné cestě podél potůčku, až jsme se dostali k přístřešku studánky Brčálky, který leží kousek od Lelekovic. To znamenalo jediné, byli jsme už skoro na náměstí a odtud nám jel autobus zpět ke škole.

Myslím, že budu mluvit za všechny, když řeknu, že se tato výprava vydařila.

Barbie mánie

Veronika Juračková TERCIE A

Myslím, že toto téma většinu z nás neminulo. Všude růžová a to velké tiskací B. Film Barbie je velkou senzací po celém světě a Česko rozhodně není pozadu. V tomto článku bych zmiňovaný film ráda přiblížila těm, kteří ho neviděli, a ti, co ho viděli, se tu dozví i nějaké zajímavosti. Ale nebojte, žádné závažné spoilery tu nejsou, ale pokud chcete jít na film bez jakékoliv informace o ději, raději shrnutí filmu přeskočte :). Barbie žije svůj perfektní život na perfektním místě – Barbieland. Ve svém růžovém světě prožívá denně svůj nejlepší den. Ale jednoho nejlepšího dne Barbie pomyslí na něco, co pro ni není vhodné – na smrt. Tím to ale nekončí. Po několika dalších podivných situacích se nakonec rozhodne jít na poradu za Divnou Barbie. Výsledek jejich porady ale není moc uspokojivý. Barbie bude muset na misi

do lidského světa, aby našla holčičku, která si s ní hrála. Není to jednoduchý úkol a čeká na ni hodně překážek. (Víc už neprozradím :))

A teď pár zajímavostí:

- Margot Robbie (Barbie) vystřídala při natáčení 18 paruk.
- Ryan Gosling (Ken) se rozhodl přijmout roli, když uviděl hračku Kena své dcery ležet obličejem k zemi vedle citrónu. Oba předměty poslal režisérce s tím, že příběh role Kena se musí vyprávět.
- V roli Barbie mořské panny se představila zpěvačka Dua Lipa, která také nazpívala velký hit filmu „Dance The Night Away“.
- Při výrobě kulis se použilo tolik růžové barvy konkrétního odstínu, že to způsobilo její celosvětový výpadek.

- Na natáčení filmu se podílela i Česká republika, která zaslala džbány a skleněné dekorace.

Příručka začínajícího primána

Jak dobře znáte své třídní profesory? A věděli byste třeba, co je jejich nejoblíbenější barva nebo co rádi dělají ve svém volném čase? My jsme se na pár takových otázek zeptaly nových třídních profesorek primánů.

Michaela Orlovská
Adina Šmikmátorová
SEKUNDA A

Paní profesorka Martina Šauerová
Třídní primy A

Po kolika letech jste opět třídní, pokud jste už někdy byla?

Já jsem třídu nikdy neměla, a je to zatím hrozně fajn, ale jsme spolu jenom půl měsíce, takže je to zatím všechno růžové, dokonce jsem se na ně hodně těšila.

Jak jste si užila adaptační pobyt?

Dobré to bylo, takové akční. Děcka řádila, já jsem neřádila, všichni jsme přežili a máme hezký zážitek. Myslím, že se to vydařilo.

Pamatujete si už všechna jména dětí? Popřípadě jak dlouho vám to trvalo?

Jo, už jo. No, překvapila jsem sama sebe, myslela jsem, že je to opravdu důležité, tak jsem se učila jména po večerech, normálně jsem si vytiskla seznam a učila jsem se, jak patří příjmení ke křestnímu jménu, a zkoušela jsem si, jak kdo sedí ve třídě, ale samozřejmě když si pak sedli do autobusu, tak bylo peklo, protože každý seděl jinde, ale hlavní je, že svoji třídu už dávám.

Jaké jsou vaše volnočasové aktivity?

Hlavně mám zahradu, což je jako moje povinnost i vášeň, mám tam sad, včely a zeleninovou zahradu, takže je tam hodně práce. No a jinak dělám jógu a ráda jezdím na kole.

Jaká je vaše oblíbená barva/y?

Hnědá, oranžová, zelená, mám ráda takové podzimní barvy. Ale nemám vyloženě ráda šedou.

Chtěla byste něco vzkázat vaší třídě?

Já bych jim hlavně přála, aby tady byli spokojení, a když se jim třeba nebude dařit, aby se tím netrápili. Ale zdá se mi, že jsou zatím taková veselá parta, tak bych byla moc ráda, aby to tak vydrželo.

Foto: M. Jaroš

Paní profesorky se
svými žáky

Foto: M. Jaroš

Paní profesorka Ľubica Novotníková
Třídní primy B

Po kolika letech jste znova třídní?

Po deseti letech.

A jaké to tedy je po takové době?

Tak když budu upřímná, je to nové. Mentálně jsem asi starší ale zvládnou to.

Jak jste si užila adaptáček?

Byla jsem překvapena tím resortem – neuvěřitelné.

A co tak děláte ve volném čase?

Tak sportuji, chodím do kina, mám teď vnuka, takže jsem teď čerstvě babička a čtu.

A co tak ráda čtete?

Faktografickou literaturu.

Jaká je vaše oblíbená barva a proč?

Mám ráda spíše kombinace třeba růžová se světle zelenou, bílá a černá, nemusím úplně červenou, ale mám ráda barevné oblečení, když se ty barvy v tom oblečení hezky střídají a někdo řekne: „Jo to je doboý“. Ani to nemusí být daný, ale spíše když se to k sobě hodí.

Pamatujete si už všechna jména?

No, snažím se. Myslím, že první jména bych už zvládla, ale příjmení mi dělají problém.

A po jaké době jste se ta první jména zhruba naučila?

Na tom adaptáčku jsem se vyloženě soustředila, tohle je Maruška, tohle je Zuzka. Ale jako vědomě, protože vím, že si špatně pamatuji jména, dobře si pamatuji obličej, ale ty jména jsou horší.

Chtěla byste něco vzkázat vaší třídě?

Ať jsou ve škole rádi.

Nezprávy

Po dlouhých, náročných a stresujících prázdninách konečně můžeme usednout zpět do poklidných školních lavic. Návrat studentů ovšem znamená i obvyklé dopravní problémy; jedinou spojnici mezi patry je poddimenzované dosluhující schodiště, kde se zejména v době špičky mezi vyučovacími hodinami tvoří zdouhavé kolony. Snad každý z nás tuto situaci aspoň jednou za den prožije a v přecpaných chodbách plýtvá drahocennými minutami svojí přestávky.

Barbora Perglová
KVINTA B

Někdy už ale lidem dojde trpělivost. To byl případ žákyně septimy, která už nedokázala déle čekat na oběd. Její pokus o sešplhání zvenku po kovové konstrukci naštěstí zázračně skončil jen několika zlomeninami. Později jí bylo vyplaceno odškodné v podobě doživotních zásob bramborového guláše. Jistý chlapec z kvarty zase ve snaze urychlit průchod třetím patrem vysadil z pantů protipožární dveře. Protipožární dveře se ovšem schovávají výrazně složitěji než dvířka od skříněk, proto byly druhý

den instalovány zpět panem školníkem. Vykonavatel tohoto odvážného činu je dodnes nezvěstný. Nejtragičtější z všech je bezesporu příběh hochy z někdejší tercie, který ve snaze přijít včas na hodinu fyziky ušlapal na schodišti 27 nevinných obětí. Dnes se dle našich zdrojů živí profesionálním šlapáním zelí.

Tento problém nenechává chladné ani vedení školy. Několik let zpátky byl vypracován návrh na venkovní schodiště, které by mohlo částečně nahrazovat to současné. Ministerstvo vnitra ale po obdržení návrhu uvedlo, že by stavba mohla být potenciálně riziková pro občany celého Brna.

Schody by se totiž mohly proměnit ve významnou strategickou základnu holuba domácího (*columba livia domestica*), dlouhodobého nepřítele obyvatel města. Jiným možným řešením by mohlo být vybudování skluzavky, jež by vedla ze čtvrtého patra dolů do přízemí. Nejpravděpodobněji by tento tobogán začal v posluchárně chemie a končil v jídelně. V současné době ale navržené řešení odmítají učitelé z přílehlého kabinetu a argumentují tím, že by tento „nejzbytečnější výmysl od vynálezu vegetariánství“ narušoval architektonický ráz tzv. Chrámu chemie, starodávné náboženské památky z roku 2019.

Hlášení o Operaci Špilberk

Velení Moravské osvoboditelské armády poslušně podávám hlášení o průběhu operace Špilberk, která proběhla v hlavním městě Praha. Cíl operace byl poražení města Praha tajnou jednotkou Moravské armády s názvem Oktáva B.

Bruno Oravec
OKTÁVA B

Infiltrace obrněným transportérem (vlakem) proběhla úspěšně a Oktáva B se „vylodila“ bez problému. Jako základnu operace jsme zvolili budovu hotelu Taurus nedaleko strategické pozice náměstí Jiřího z Poděbrad a kebabu za 90 korun. Protože naše jednotka funguje jako rozvědka, museli jsme se dobře seznámit s celou Prahou. První byl Karlův most, který slouží jako důležitý logistický uzel pro další postup na Pražský hrad. Prezidenta jsme bohužel neviděli. Večer jsme jeli do Vinohradského divadla na hru Pygmalion, abychom zachovali fasádu toho,

Foto: B. Oravec

U Národního divadla

že jsme na školním výletě. Druhý den byl čas na prohlídku Židovského města, kde jsou ceny v obchodech skutečně nekřesťanské. Je to opravdu nádherná část města. Třetí den jsme začali v chrámu Cyrila a Metoděje na Resslově ulici. Večer nastala malá neshoda mezi velením a vojsky nižší jednotky. O této události nemůžu mluvit, protože jsem se jí neúčastnil, jelikož jsem byl s poručíkem Kubou na druhé straně města. Bylo dohodnuto příměří za podmínky, že operace skončí předčasně.

V pátek byla operace završena neúspěšným dobýváním Senátu České republiky. Do Brna jsme bohužel mířili poražení.

Doporučení na Knížky

Zajímalo vás někdy, co čtou profesorky z kabinetu angličtiny? Možná byste čekali samou klasickou, ideálně anglickou literaturu. Nebo by vás napadlo, že všechny knihy už mají přečtené, a tak nečtou nic. Jak to tedy je? Právě to jsem se vydala zjistit.

Anna Vaisová
KVINTA B

P. prof. Šauerová: „Já jsem teď s velkým úspěchem svému synovi doporučila Šifru mistra Leonarda od Dana Browna. To ho hodně nadchlo. Dokonce na to teď dělá etapovku do Skauta. Je tam zápletka, dobře a rychle se to čte. Moje malá holčička a já máme hodně rády básničky od Jiřího Dědečka, který si myslím, že je trochu nedocenený. Ty básničky jsou hrozně milé, takové pro pobavení.“

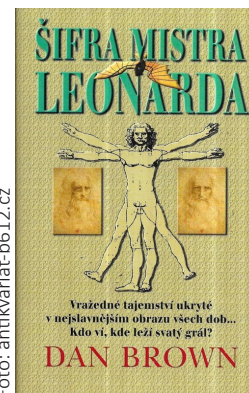

Foto: antikvariat-b612.cz

Foto: databazeknih.cz

P. prof. Mundlová: „S paní kolegyní Vraštilovou rády čteme autora, který se jmenuje Kazuo Ishiguro. Doufám, že vás tohle jméno neodradí, protože tento autor píše velice čtivě, má velice originální témata, ale doporučujeme ho spíše starším studentům. Pro mladší studenty bych doporučila...“

P. prof. Vraštilová: „...Podle mě by si mohl každý přečíst Muž, který sázel stromy, to je taková pohádka, ale víceméně moudrý příběh. A mně se ještě líbil pro starší Mariusz Szczygiel, je to polský autor a strašně se mi od něho líbilo Není. To jsou takové hezké příběhy o loučení se s někým, kdo umírá. Jsou to teda spíše povídky.“

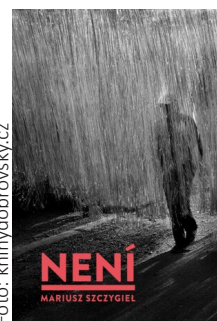

Foto: knihydobrovsky.cz

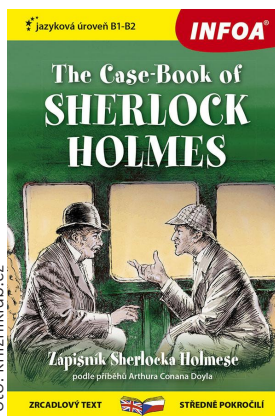

Foto: knizniklub.cz

P. prof. Drgová: „Já bych doporučila to, co čtou moje děti, tak určitě Deníky malého poseroutky, Babičku drsňačku, Pana Smradocha. Děti čtou i zjednodušenou četbu v angličtině. Dcera teď čte Black Beauty, teď bude mít 11 let a čte to normálně v angličtině. To bych doporučila mladším, protože je fajn si to i v různých úrovních přečíst. My teď jedeme na takové anglické vlně ve věku 11 a 13, takže když mají zájem a najdou si něco, co je baví, tak i v těch easy readech je spousta věcí, co se dají najít. Třeba Sherlock Holmes se hrozně dobře čte, toho jsem četla já, když jsem byla začátečník v angličtině.“

P. prof. Nedbálková: „Já jsem se rozhodla doporučit Neviditelného strážce od Dolores Redondo. Odehrává se to v Baskicku, je tam trochu nadpřirozena, což se mi líbí. Například rituální vraždy. Inspektorka, která je sem povolána, tam vyrůstala, takže se setkává se svou minulostí.“

Foto: audioteka.cz

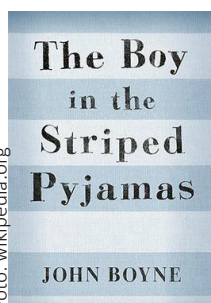

Foto: wikipedia.org

P. prof. Kročová: „Doporučila bych knihu od autora jménem John Boyne, The Boy in the Stripped Pyjamas. Doporučila bych to všem teenagerům, protože je to odkaz druhé světové války. Jedná se o fikci, ale i tak je to velmi emočně silné.“

Nikdy nesud'íte knihu podle obalu

Dne 25. 9. nám přišla zpráva od paní profesorky Havlíčkové s prosbou, zda bychom se podílely na společné malbě abstraktního obrazu v Domově Tereza. Říkaly jsme si, že když do toho půjdeme, uděláme dobrou věc a zároveň získáme nové zkušenosti.

Kristýna Vlčková
Valerie Jakubcová
KVARTA A

Domov Tereza je sociální zařízení s celoročním pobytem pro uživatele s mentálním postižením, kombinovanými vadami a autismem, kteří vyžadují pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby.

V pondělí 2. 10. jsme se dostavily ve stanovený čas přímo do tohoto zařízení. Bylo nás celkem šest kvartánek a samozřejmě nikdo nevěděl, do čeho jde. Popravdě jsme se i trochu obávaly, jaké to bude, ale řekly jsme si, že to snad nějak zvládneme.

První, čeho jsme si všimly, bylo, že je celý domov dekorovaný ve stylu, který bychom čekaly u předškolního dítěte, možná malého školáka, a to i přes to, že všichni uživatelé jsou již plnoletí. Výzdoba rozhodně neodpovídala vkusu dospělého člověka, ale působila moc hezky a pozitivně.

Pečovatelé nás přivítali s úsměvem na tváři, což nám samozřejmě dodalo trochu sebevědomí, ale ta zase hned vyprchala, když jsme vstoupily do hlavní chodby. Byla totiž cítit typickou nemocniční vůni. Připomínala dezinfekci, spoustu léků a jídlo, které zde dostávají uživatelé – klienti domova. Nebylo nám ze začátku vůbec příjemně. Byly jsme nervózní a bály se, že nás nečeká nic hezkého. Ten pocit trval ale jen do doby, kdy se k nám připojili uživatelé, se kterými jsme měly ten den pracovat. Řada z nich vypadala trochu nezvykle, ale byli neuvěřitelně milí.

Foto: archiv Gilotiny

Jak jsme s nimi tvořily zadaná umělecká díla, postupně jsme si začaly všimnout, že uživatelé a pracovníci na klinice jsou na stejné úrovni, nikdo zde není nikomu nadřazený, i když se o ně pečovatelé musí starat. Bylo hezké vidět, že klienti domova jsou šťastní z každého nalepeného papírku na plátně, tvoření si užívají a vůbec si nepřipadají ničím zvláštní nebo odlišní od ostatních. Myslíme si, že toto poznání spouště lidem v dnešní době chybí a nemají příležitost a možná ani chuť tuto zkušenost zažít.

Člověku, který nikdy s lidmi, jako jsou uživatelé domova Tereza, nepracoval, by se mohli zdát hloupí nebo primitivní, a z části možná dokonce děsiví, ale opak je pravdou. Jsou často velice tvůrčí. Někteří z nich se podíleli na napsání knihy, tvorbě podkladu na malbách nebo byli výjimeční úplně jinak,

ať už to byl styl jejich komunikace nebo způsob myšlení. Například jeden z přítomných si vzal několik různých puzzlů, nasypal je na jednu hromadu a začal je všechny současně skládat. Aby to člověk dokázal, musí mít neuvěřitelný cit pro detail a fotografickou paměť. Bylo to opravdu obdivuhodné.

Práce jednotlivých klientů, se kterými jsme se jim snažily pomáhat, se hodně lišily. Někteří tvořili podzimní obraz s listím, na jiném z rozpuštěných voskovek vznikl nádherný duhový vodopád nebo třeba velikonoční vajíčko, které se následně potřeło lepidlem a ozdobilo různými třpytivými kousky. Pečovatelé vše fotili, aby se pokusili zachytit jedinečné okamžiky a úsměvy na tvářích lidí, o které se každý den starají. Všichni jsme si užívali poklidné dopoledne.

O přestávce nám byl zpřístupněn celý komplex domova. Mohly jsme nahlédnout jak do společných prostor, tak do soukromých pokojů. Jako první jsme prošly rehabilitační zařízení, které se moc nelišilo od běžné rehabilitace, jakou známe. Následoval pokoj, kde

bydlely asi čtyři osoby, byl hezký a ve-lice útulně zařízený. Všude na stěnách byly fotky blízkých a postele měli plné plyšáků.

Naopak trochu smutný nám připadal moment, kdy nám paní pečovatelka

řekla, že pokoj autistů je prázdný a černobílý, pouze s jednou postelí. Přišlo nám to nesmírně osamělé a depresivní. Ale vzápětí jsme pochopily, že přesně tak jim to vyhovuje a že oni se tam cítí dobře.

Výměnný pobyt kvart

Hana Špiritová
Jan Valoušek
KVARTA B

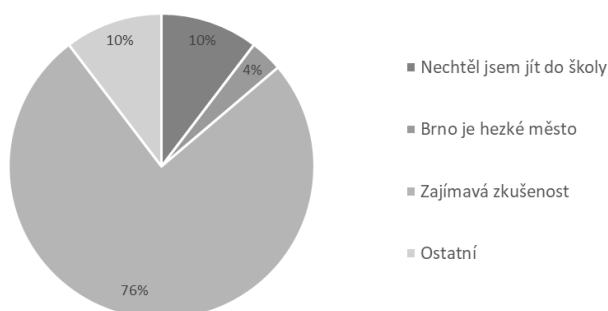
V druhé polovině října se uskutečnila první část výměnného pobytu s Kasselem a za částí kvart po napínavém čekání konečně přijeli němečtí partneři. Vzhledem k tomu, že na názor našich spolužáků na tuto akci se můžeme ve škole zeptat kdykoliv, zajímaly nás především dojmy

německé strany. Proto jsme se rozhodli položit jim pár otázek.

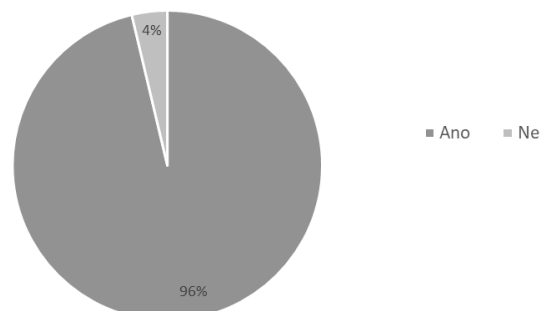
Velmi příjemně nás překvapila ochota, s jakou Němci náš dotazník vyplnili – získali jsme tak odpovědi od všech 26 účastníků pobytu.

Podle výsledků, které ke článku přikládáme, se můžete přesvědčit, že pobyt i přes pár neshod nedopadl vůbec špatně. Na mluvení německy nás ovšem moc neužilo – snad to bude v březnu, až zase navštívíme my Kassel, lepší.

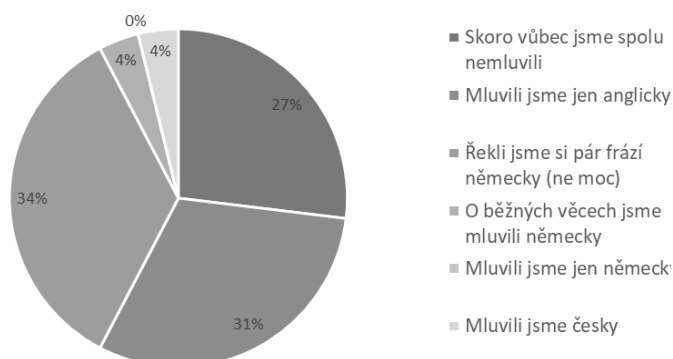
Proč jste se rozhodli výměnného pobytu zúčastnit?

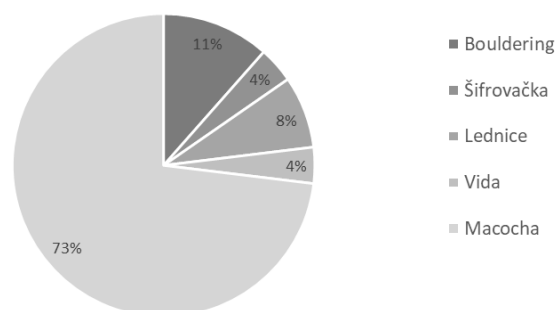
Rozuměli jste si s partnerem?

Jakým jazykem jste spolu mluvili?

Který z programů připravený naší školou se vám líbil nejvíc?

Gyrec v průběhu let

Věděli jste o tom, že tento rok slaví naše gymnázium už třicet let od založení? Já jsem o tom taky nevěděl, tedy až do nedávna. Je tomu ale opravdu tak, naši předchůdci (první žáci) usedli do lavic v té době čerstvě založeného gymnázia I. září roku 1993. Co je ale ještě zajímavější, tak to, že historie školní budovy jako takové se táhne až do třicátých let 20. století, a to konkrétně do roku 1935, kdy byla na tomto místě zřízena Masarykova měšťanská škola.

Foto: Kronika Masarykovy měšťanské školy

Patrik Michálek
SEPTIMA A

Pro účely sepsání tohoto článku jsem měl možnost nahlédnout do dvou kronik, které jsou s historií naší školy úzce spojeny. Jedná se o kroniku Masarykovy měšťanské školy Brno-Řečkovice, jež popisuje dění na této škole, ze které se později vyvinulo naše gymnázium, v letech 1935 až 1956. Dalším důležitým pramenem při psaní tohoto článku byla také Kronika Gymnázia v Řečkovicích z let 1993 až 2003.

Jak to celé začalo?

O letních prázdninách roku 1935 byly dokončeny všechny nutné stavební práce a 2. září téhož roku byl zahájen první školní rok v nové budově. Dle školní kroniky se jednalo o: „nejkrásnější školní budovu v Brně a (jednu) z nejmodernějších škol v celé republice, v níž je umístěna i poradna matek a místní obecná úřadovna.“ Škola byla rozdělena na chlapeckou a dívčí část.

Jak jsem tak listoval tímto už bezmála devadesátiletým dokumentem, tak jsem se nemohl nezastavit u popisu událostí z roku 1938. V kronice je uvedeno, že z důvodu vyhlášení mobilisace mužstva do 40 let nastoupilo k vojenské službě šest převážně učitelů na této škole. Dále byly zabráno přízemí a první poschodí školní budovy vojskem, a tak se vyučovalo jen v druhém poschodí a vyučování probíhalo střídavě takovým způsobem, že chlapci chodili do školy v úterý, čtvrtek a sobotu a dívky v ostatní dny. Tato situace avšak netrvala dlouho, za pár dní totiž došlo k mnichovské dohodě. „Školní rok 1939–40 byl ukončen uprostřed největšího zápasu o novou tvář Evropy. Školní knihy a atlasy

Takhle naše škola začala...

zastaraly a žádná tiskárna by nestačila sledovat rozvíjející se děje” – takto popisuje události válečných let školní kronika. Poté následuje v kronice pětiletá odmlka, která je vysvětlena zápisem z roku 1945. V roce 1940 totiž bylo nařízeno zapečetit a uschovat dosavadní školní kroniky a založit kroniky nové. Ke knize, co by mapovala dění na škole z dob okupace, jsem se bohužel nedostal.

V kronice jsem pak našel i další zajímavosti, z nich rozepíšu jen jednu. Občas jsem měl pocit, jako kdybych četl spíše nějakou básnickou sbírku, kousek zápisu z roku 1953 je opravdu impozantní, no posuďte: „Klement Gottwald odchází ze života, přechází do věčného pásma dějin svého lidu. Tomuto lidu, dědici jeho statků, přísluší hospodařiti se svěřeným věnem,

V průběhu let se vlastně až tak nezměnila...

opatrovati a zmnožovat je silou ruky a ohněm lásky proměňovati je v chléb tisíců tisíc.”

Zpět do současnosti, nebo spíše do devadesátých let

Zřízení Gymnázia Brno-Řečkovice bylo spojeno i s určitou kontroverzí. To je z toho důvodu, že musela být zrušena škola v té době již s více než šedesátiletou tradicí. To se pochopitelně především rodičům dětí navštěvujících tuto školu nelíbilo, a tak přes 1400 rodičů podepsalo petici žádající, aby zastupitelé změnili své rozhodnutí. Tehdejší starosta to ale smetl ze stolu. Co je zajímavé, tak že už před rokem 1993 byly v této budově vyučovány třídy sekundy a tercie, ale to ještě pod hlavičkou Gymnázia na Slovanském náměstí. Už od začátku své existence je naše gymnázium osmileté.

Velmi mě ale zaujala pasáž školní kroniky z roku 1993, která popisuje učitelský sbor. K mému úžasu jsem zde našel i pár známých jmen. Jedná se o p.p. Melichara a p.p. Polanského. Takto jsou ve školní kronice popsáni: “Chemik a matik. Svěřili mu prvačky. Pobýval v kabinetu mezi chemikáliemi, plyny a radioaktivním odpadem, což jej silně poznamenalo. Originální humor, vždy něco popletl a my se mohli uřehtat... Popisoval zemi a tělesně vychovával. Vysoký, mystický zjev. Znalec tajemných

astrálních sil, využíval síly ukryté v kamenech, nikoliv však tíhu, že by ji vrhal po žácích. Uklidňující – neúnavný organizátor sportovních akcí, do nichž vděčně zapojoval kolegy, znamenitý basketbalista a volejbalista.” V dalších letech pak přibývaly další další nám dodnes známá jména, jedná se například o p.p. Cibulkovou, p.p. Tell-erovou a nebo p.p. Krejčířovou. Dozvěděl jsem se také o existenci školního časopisu Pluto, takovém předchůdci Gilotiny.

Kronika dále obsahuje z velké části různé formální informace o počtech žáků ve třídách, školních akcích, co v

daném roce proběhly atd. Občas se mi ale podařilo najít nějaký ten poklad. Vysvětlím, co tím myslím. Velmi mne například pobavil krátký text napsaný zřejmě jedním z bývalých studentů na téma Jak jsem změnil názor na p.p. Melichara, jenž je v kronice vložený. Z určitých důvodů ho ale tady citovat nebudu.

Velmi důležitým milníkem pro naše gymnázium byla samozřejmě také rekonstrukce a přistavení nového patra. Jestli se nemýlím, tak už jsou na škole pouze čtyři třídy, co ještě zažily Gyrec před rekonstrukcí (septimy a oktávy). I když už je to před nějakými šesti lety, tak si pamatuji, jak jsme tu rekonstrukci všichni řešili a těšili se na ni. Vzpomínám si, že jsem jako primán měl třídu v učebně, která už dnes neexistuje (místo ní je kancelář kuchyně) a taky si vybavuji starou učebnu fyziky a její charakteristický zápach...

Takže až příště budete vcházet do školní budovy, tak mějte na mysli, že nevcházíte „jenom“ do školy, ale také do objektu, co už má za sebou nějakou tu historii, a vězte, že tu historii dotváříte i vy. (Odpusťte mi, že závěrečná část mého článku zní jakou z úst historického fanatika a nebo konce pořadu Slavné dny, ale asi mě to čtení těch několika desítek stran starých dokumentů lehce poznamenalo.)

Expedice Brno-venkov: Vzhůru do Tišnova

Tišnov je malebné město v Boskovické brázdě, obklopené krásnou přírodou. Neváhejte tedy a vydejte se na průzkum místa, kde vyrábějí pomerančový džus v plastovém sáčku a lepí na to papírová brčka.

Barbora Perglová
KVINTA A

Rozhledna Klucanina s naučnou stezkou

Pokud je vám míň než sedm a půl, užijete si poněkud dětskou, ale pěkně výtvarně zpracovanou naučnou stezku. Pokud je vám víc než sedm a půl, užijete si krásný výhled z třicet metrů vysoké rozhledny. Takže spokojení budou všichni.

Květnice

Tento vrchol nezískal své jméno po nejmenované kuchařce z naší jídelny, ale po spoustě rozmanitých květin a dalších rostlin, které tu každým rokem vykvétají. Právě díky výskytu mnohých ohrožených druhů je Květnice vyhlášena jako přírodní památka. Kromě toho se zde nachází i několik jeskyní. Ta největší, Králova, bývá několikrát do roka zpřístupněná veřejnosti, například při každoroční burze minerálů.

Tišnovské uličky

Ve středověku tyto úzké, křivolaké cesty vedly mezi dílnami řemeslníků. Tři z nich se v Tišnově dochovaly do dnes – Jichrářská, Ševcovská a Koželužská. Právě Koželužská ulice je dle dostupných informací třetí nejužší v naší republice. Nemohu ale toto místo doporučit těm, kteří měří víc než 77 centimetrů na šířku.

Foto: google.com

Vokounova vyhlídka

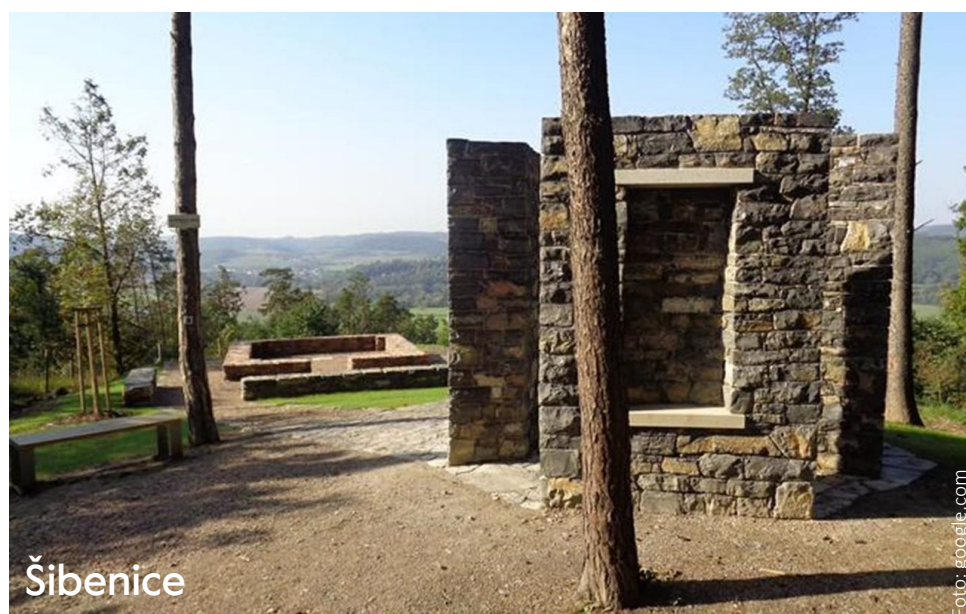
Tohle místo objevil výtvarně nadaný úředník jménem Vokoun, který si celé tišnovské panorama namaloval. Podle malby tak byl později nalezen skutečný plácek na hoře Kozí brada. Díky tomu sem dnes můžou chodit vokounět lidé z celého okolí.

Foto: google.com

Vokounova vyhlídka

Šibenice

Kde jinde zakončit naše putování než na šibenici. Základy popraviště pod Klucaninou byly objeveny v roce 2014 při archeologickém výzkumu. Dostanete se sem po Cestě hrdelního práva, která symbolicky znázorňuje sedm smrtelných hříchů.

Šibenice

Foto: google.com

To jest vše a doufám, že se vydáte za tišnovskými památkami, ať už přírodními, nebo člověkem vytvořenými. A pokud máte čas a chuť projít všechny, naskenujte přiložený QR kód - skrývá se za ním trasa, která je propojuje.

Urbex – na hranici krásy a zločinu

Jednoho dne, zhruba roku 2021 jsme se s kamarády rozhodli udělat něco, co se nám raným teenagerům zdálo jako silně riskantní a dobrodružný adrenalinový zážitek – jít na opuštěný stadion za Lužánkami. V tu dobu jsem netušil, jak moc mě urbex, něco, o jehož existenci jsem v té době nic netušil, nadchne. Zatímco moji kamarádi po stadionu běhali a dělali klasické dětinské blbosti, já byl uchvácený krásou rozpadajícího se areálu... tak se zakořenila vášeň, která mě drží dodnes.

Václav Lněnička
KVINTA B

Urbex neboli urban exploration (ve volném překladu městský průzkum, infiltrátorství) je prozkoumávání opuštěných objektů vytvořených člověkem, objektů, které si bere příroda zpět. Jedná se o místa, která nemůže člověk běžně vidět a musí si najít speciální, avšak neškodné způsoby, jak se k nim dostat. Při urbexu je ale potřeba dodržovat pár pravidel, pohybujeme se totiž velice blízko hranici zákona...

Základní pravidlo, kterým se řídí každý urbexer, zní: „Neodnášej si nic než fotky, nezanechávej nic než stopy.“ Dokud objevitel nic nezničí, odnese si jen fotky a zážitek, vše zanechá v původním stavu, nejedná se o škodlivé hobby a v podstatě není možné se dostat do jakéhokoliv právního problému. K tomuto se váže zajímavý příběh, z Prahy. V jednom opuštěném industriálním objektu mě a mého kamaráda před vstupem zastavila ochranka. Byli jsme v urbexu ještě noví, takže jsme se pochopitelně velmi báli, když se ale ochranka dozvěděla, co na místě děláme, jeden příslušník nás dokonce s komentářem celým místem provedl. Právní opatření proti urbexu jsou ale kompletně pochopitelná – s medializací tohoto hobby se objevilo mnoho lidí, kteří základní pravidlo nedodržují, opuštěná místa znesvěčují a kradou z nich příslušenství (významným

Foto: R. Berky

Opuštěný areál

příkladem je youtuber Danny z TVTwixx).

Opuštěná místa mají i přes jejich zanedbání majitele, který je k místu právně přivázan, tito majitelé ale často místa zanedbávají natolik, že se začnou vlivem přírody rozpadat. Ve střeše se udělá díra, okna skončí vysklená a z některých míst zbydou pouze základy nebo sklepy. Je nutno připomenout, že správný urbexer navštěvuje místa až poté, co se objeví volný vchod – nic nerozbíjí, nic neporušuje, jen jde dovnitř a ven již udělaným vstupem (na jehož původ se neptá).

Tento vstup ale bohužel neslouží jen pro urbexery, ale i pro vandaly, kteří tomuto hobby dělají špatné jméno. Do opuštěného objektu se dostanou silou

(vysklí okno, vypáčí dveře, rozštípnou plot, ...) a následně ho posprejují a odnesou majetek původního vlastníka. Tato nelegální aktivita může za většinu negativního pohledu na urbexery, nejen v Česku, ale hlavně v zahraničí. Například ve Francii, kde se nachází spousta nádherných opuštěných vil, se stal vandalismus takovým problémem, že je na většině opuštěných objektů umístěna ochranka, která nekompromisně zpacifikuje jakéhokoliv nevídaného návštěvníka a hned poté jej předá přímo policii, což neponechává žádné místo obdivování krásy přírody, která si bere zpět to, co jí patří, přírody, která je silnější než lidské výtvoř.

I přes to, že tento článek nemá sloužit jako doporučení pro nové hobby, obzvláště ne žákům nižších ročníků,

i tak bych chtěl pronést pár slov o opuštěných místech v našem okolí. Asi nejznámějším je samozřejmě stadion za Lužánkami, kde snad pokaždé potkáte alespoň 3 lidi, přičemž většinou bývají pod vlivem alkoholu nebo návykových látek. Mým nejoblíbenějším objektem je ale opuštěná léčebna dlouhodobě nemocných v Bílovicích. Celé místo dýchá minulostí a jeho struktura se každým vyšším patrem zhoršuje a zhoršuje, nejvyšší patro je kompletně vyhořelé a z místností, kde před 20 lety bývali pacienti, lze pozorovat nebe nad hlavou. Bohužel i tohoto místa se dotknul vandalismus, těžko najdete neposprejovanou místnost, kompletně dochovanou stěnu bez poškození či nevysklená okna, i to ale vypovídá dost o kráse urbexu. Lidské výtvořiny neničí jen příroda, ale i lidé samotní...

Foto: R. Berky

V podzemí

Foto: R. Berky

Výhled

Hlody

Prof. Vondrová: Y běž do vedlejší třídy, jestli nemáš židli. Pokud neumíš krást, tak řekni X.

Prof. Vojta: Děcka, nesmíte v těch hodinách zla moc přemýšlet, pak je tady hnusnej vzduch.

Prof. Vondrová: X co tam otravuješ Y?
X: Já za to nemůžu, on dělá jeho přirozenou věc.

Prof. Vondrová: Jakože krade?

Prof. Vojta: Tak doufám, že to máte zapsaný, dobereme to buď zítra, anebo nikdy, bude to v písmece.

X: No do...

Prof. Vondrová: Žádný do pr**le, to je parabola!

Rozhovor s novou paní profesorkou Sekaninovou

P. prof. Sekaninovou můžete znát z hodin informatiky a matematiky. Koho možná neznáte, je p. prof. Sekaninová. Jste zmatení? Na škole se nyní pohybují dvě. A abyste si je náhodou nespletli, rozhodla jsem se nově přichozí paní profesorku vyzpovídat.

Anna Vaisová
KVINTA B

Jakými třemi přídavnými jmény byste se popsala?

Energická, sportovní a precizní.

V jakých předmětech Vás někteří žáci mohou potkat?

Učím matematiku a chemii.

Proč jste si vybrala právě tyto dva předměty?

Matematika mě vždy bavila. Na základní škole jsem měla výborného pedagoga, který mě k ní dovedl. Na střední škole jsem opět měla to štěstí, tentokrát na skvělou učitelku. Takže matematiku opravdu miluji. Co se týče chemie,

tak to byl druhý obor, který jsem si musela zvolit, protože jsem od začátku chtěla být učitelkou. Nejprve jsem chtěla studovat zeměpis, ale tento obor neotvírali. Tak jsem si zvolila chemii, protože mě také bavila.

Říkáte, že jste chtěla od začátku učit. Jak jste se tedy dostala k práci zástupkyně?

Velmi jednoduše. Oslovil mě náš pan ředitel, jestli bych nechtěla být zástupkyní. Já si řekla proč ne a беру to jako takovou výzvu.

Učila jste někde předtím? Jaká byla Vaše cesta na naši školu?

Já jsem měla pracovní poměr na dobu neurčitou na jiném gymnáziu. Rozhodla jsem se přestoupit až s nabídkou pana ředitele.

Něco více o Vás. Co například ráda děláte ve volném čase?

Moc toho volného času nemám. Mám děti, takže když ten čas je, tak ho většinou trávím s nimi. Chodíme ven sportovat, na různé výlety. Miluji poznávání nových míst a nových věcí.

Chodíte do naší školní jídelny?

Ano, už jsem tam byla dvakrát. Dneska mi moc chutnalo. (Byly vdolky)

A poslední otázka. Co byste poradila studentům? Jakou radu byste jim dala do života?

Studium je určitě velmi důležité, ale je dobré si ho i užít, ne jenom přežít.

Děkuji za rozhovor.

Hlody

(Prof. Kuňák odchází ze třídy...)

Prof. Vojta: Dnes budeme probírat seniorát.

Prof. Kuňák: To je zajímavý téma.

Prof. Vojta: Vůbec nevíš, co to znamená, co?

Prof. Kuňák: Ne, no.

Prof. Procházka: Uděláme to takhle.

Nebo je to pro vás moc velký stres?

X: Jo.

Prof. Procházka: Život je stres, uděláme to tak.

Prof. Melichar (dělá pokus v chemii):

Tak schválně, dělám to tady ve fyzice v posluchárně, trochu jim to tu zahulíme. *(Zapálený papír hodí do dřezu a*

spláchne) Uklizeno. Ten ostatní bordel si uklidí ti fyzikálníci.

Prof. Vojta: No Sigmund Freud. Ne přece?

X: No, to jsem myslel.

Prof. Vojta: No tak pokud tu myšlenku nezverbalizuješ, tak je ti to k ničemu.

Hamlet podle Městského divadla aneb Divadelní klasika s přidaným rozměrem

Je čtvrtek večer. Po dlouhém dni usedám nikoliv na postel či na gauč, ale na sedadlo v divadle. Příští tři hodiny mám teď strávit ve společnosti dánské královské rodiny.

Sam Chvátal
KVINTA B

Čeká mě Hamlet. Musím se přiznat, že pořádně netuším, o čem to má být, přestože jde snad o nejznámější divadelní představení vůbec. Měl bych asi zmínit, že tohle zpracování známé tragédie není jen tak ledajaké. Ve shodě s titulem „Hamlet aneb Hádala se duše s tělem“ obsazuje do role prince dva herce. Duši a Tělo.

Po první, mírně hrůzu nahánějící scéně, kde obě části kráčí ruku v ruce tmou směrem k divákům, kde se usadí, na jeviště vcházejí král, královna a několik dvořanů. Snad až gotická monotónnost jejich černých oděvů scéně už sama o sobě dává tajemný, mírně hororový nádech. Od Hamleta se dozvídáme, že vladař je jeho strýc, který převzal žezlo po smrti svého bratra a za ženu si vzal jeho vdovu. Princ svého strýce proto nenávidí, což je ještě posíleno zjevením ducha jeho otce, který mu sdělí, že to byl bratr, kdo mu vzal život.

Hamlet se rozhodne, že musí otcima zabít.

Tento mladý princ má vsutku spletitou osobnost, přestože úplně šílený není, snad se k tomu i přibližuje. Neustále vede vyhraněné konverzace sám se sebou, které jsou skvěle interpretovány jako debaty Duše a Těla. Ze scén číší syrové emoce, Hamlet křičí na svět, který ho dle jeho názoru zradil tím,

že dopustil takovou nepravost. Některé scény působí tak živě, že z nich mám husí kůži a herci naprosto věřím, že právě prožívá vnitřní muka.

Na začátku, když na tom Hamlet ještě není tak špatně, mohou postavy slyšet pouze hlas jeho Těla, a když mluví Duše, nikdo kromě Hamleta samotného ji neslyší. Tohle ale netrvá dlouho, brzy začínají výroky Duše slyšet i ostatní, většinou se obě části střídají v tom, kdo zrovna mluví, ale nastávají i situace, kde obě vykřiknou zároveň to stejné nebo má jedna z nich dlouhý monolog. Čím dál v představení jsme, tím víc má Duše prostoru.

Na rozdíl od první není už druhá polovina představení tolik zaměřená na Hamleta. Ten je poslán do Anglie, kde má být hned popraven za vraždu jednoho z dvořanů. V Dánsku se mezitím král snaží udržet alespoň nějakou stabilitu, to je ale ke konci znova zmařeno mladým princem, který se samozřejmě nějakým způsobem dostane zpět domů a zjišťuje, že se dcera zemřelého dvořana, která ho milovala, se zbláznila a spáchala sebevraždu.

Její bratr je velmi otřesen a král mu navrhne duel s Hamletem, kvůli kterému skončila svůj život. Chce se ujistit, že jeho synovec při duelu zemře, tak otráví jednak čepel protivníkova meče, jednak víno v číši.

Tohle ale, jak je všem už asi jasné, nevyjde. Královna se omylem otráví, Hamlet je zraněn otráveným mečem a jeho protivník též. A i když princ ví, že na něj čeká už jen smrt, z posledních sil ještě zabíjí svého strýce, který tohle všechno způsobil.

Jediný přeživší je Hamletův přítel z hradní stráže. Také chce ukončit svůj život, ale princ ho přesvědčí, aby žil, aby na světě zůstal někdo, kdo ví, jaká tragédie se na hradě ve skutečnosti udála.

Konec ve mně zanechává pocit nevyhnutelnosti. To, co se stalo, se muselo stát a jediné možné východisko byla smrt všech zúčastněných. Přestože chápu Hamletovu situaci, je jasné, že pro něj po tom všem už nic jiného než věčný klid nezbývalo. Celá tragédie by ho jinak jistě poznamenala na celý život a zakalila jakékoliv dobro a víru v lidstvo, které v sobě před tím vším měl.

Z divadla odcházím téměř snad uhranutý čtyři sta let starým příběhem, ale přes to všechno víří v mé hlavě převážně jedna myšlenka - To se mi ale zítra nechce vstávat do školy.

Darktube

V nynějším, podzimním vydání stálé rubriky Darktube se podíváme na některá z nejvíce podivuhodných videí, která se perfektně hodí do strašidelné nálady Halloweenu. YouTube je opravdu plný ledajakých bizarních videí, která je nejlepší shlédnout právě v temné podzimní sezóně, která nastává právě ve stejnou dobu jako tento oblíbený svátek.

Laura M. Conlon
KVINTA A

Reklama na Snickers

Tato prokletá reklama byla vydána v roce 2010 kolem Halloweenu. Pojednává o ženě nakupující v obchodě, když ji zrovna osloví zvláště vypadající a nepřírozeně vysoká osoba (tahle 'osoba' jsou ve skutečnosti dvě děti oblečené do velkého pláště). Jedno z dětí hrající tuto osobu osloví nakupující příjmením a poví jí, že nemá ve svém nákupním vozíku žádné Snickers. Nato postava v plášti vzápětí sebere z regálu do náruče velké množství těchto čokolád a vyklopí je ženě rovnou do vozíku. Reklama končí tím, že zděšená nakupující velmi rychle utíká s vozíkem pryč. Od dětí v převleku se po jejím útěku dozvíme, že nakupující byla nejspíš z jejich sousedství a že se k ní chystají jít koledovat na Halloween.

Odkaz na reklamu

The Backrooms

'Backrooms' je název youtubové série, která byla založena na internetové legendě pod stejným názvem. Tento soubor videí vydaný uživatelem Kane Pixels ztvárňuje fiktivní místo jménem Backrooms, což je nekonečné bludiště opuštěných kancelářských prostor. Video začíná tím, že kameraman točící tento minifilm omylem zakopne a propadne přes bariéry reality do nedokončené a nedokonalé verze našeho světa - tzv. Backrooms. Jediné, co je v těchto prázdných prostorech k nalezení, jsou žlutnoucí staré tapety na stěnách, zápach mokrých koberců

a bzukot bílé svítících světel, ale také jsou tu k nalezení místní obyvatelé - neidentifikovatelné příšery. Formát, kterým je celé dílo zfilmované, se nazývá 'found footage' a vzbuzuje v divákovi dojem, jako by sledoval záznamy z nalezené kamery, což přidává ještě víc na pocitu tísně.

První video této série trvá zhruba deset minut, ale během tak krátké doby je v něm k vidění nesčetné množství kreativně zachycených záběrů a opravdu děsivých situací, takže rozhodně patří k jednomu z mých nejoblíbenějších darktubových příspěvků.

Odkaz na Backrooms

Foto: vecteezy.com

Konec Scaly?

K Moravskému náměstí neodmyslitelně patří hned několik věcí. Socha Jošta, Moravská galerie, a také kino Scala. Kino spadá pod Masarykovu univerzitu, tím pádem není divu, že se mu často přezdíívá studenstké. Zároveň se jedná o jeden z nejnavštěvovanějších jednosálových kin. Nejspíše i většina z vás někdy shlédlo film v tomto prostoru. V posledním půl roku jsme o Scale slyšeli spoustu nešťastných zpráv. Jak se do momentálního stavu dostalo, jak vypadá momentální provoz a jak to bude za půl roku? To se pokusím zodpovědět v tomto článku.

Anna Vaisová
KVINTA B

Vše začalo v únoru minulého roku, kdy přišla zpráva od statika o katastrofálním stavu nosných konstrukcí střešy. Kino muselo ze dne na den zavřít a čekat na další informace. Zavřít nemuseli jen oni, ale i sousední sál Divadla Bolka Polívky. První uzavření netrvalo dlouho, zhruba o týden později se vrátili k provozu. Nedostatky v konstrukci byly nadále měřeny a pozorovány, a to až do léta. Právě tehdy se objevili další závady. V té chvíli bylo jasné, že v budově ani divadlo, ani kino zůstat nemůže. Jelikož bylo léto, tak se program pouze přesunul ven. V případě Bolka Polívky na Kraví horu, a v případě Scaly na zadní terasu Janáčkova divadla. Teplé počasí bohužel dlouho nevydrželo a budoucnost byla opět nejasná.

V této chvíli se osud kina a divadla rozchází. Město Brno nabídlo dočasný azyl souboru Bolka Polívky v Dělnickém domě v Židenicích. Mezitím

Divadlo Scala

pro ně rekonstruují Sál Břetislava Bakaly. Toto rozhodnutí pobouřilo spoustu příznivců Scaly. Kino od města náhradní prostory nedostalo, údajně žádný není vyhovující. V Brně se ale nachází jeden nevyužitý kinosál. A tím je právě Sál Břetislava Bakaly.

V současné době Scala funguje v omezené kapacitě. Promítá se v kavárně, kde je pouze 50 míst. To je skoro desetina hlavního sálu.

13.10 proběhl Happening pro Scalu. Jednalo se o oslavu nedožitého deseti let kina. Na akci se dostavilo hned několik zajímavých hostů a nesmělo chybět promítání. Film byl také vybrán tématicky: Lola běží oživot, příběh o závodu s osudem, náhodou a časem. V současné situaci je budoucnost kina nejasná. Situace se může každým dnem změnit a nezbývá než doufat, že tuto krizi Scalapřežije.

Hlody

Prof. Melichar: Jestli mi tohle někdo napíše do testu, tak ho ZABIJU!!!
Rodičům to pak vysvětlím.

Prof. Vašát: No a jak se ta voda dostane do určité výšky tak...?

X: Zkonzumuje

Prof. Vašát: Tady vidíte vynálezce diamantů (ukáže na fotografii Nobela).

(X s „palmičkou“ na hlavě)

Prof. Vašát: To seš jednorozec?

X: Je 21. století a já se cítím být jednorozec.

Prof. Vašát: A já se cítím být pánem světa.

X: (přijde pozdě do hodiny) Já se omlouvám, já jsem byla na sekretariátu.

Prof. Vašát: My máme sekretariát?

(Prof. Černá pouští ve fyzice
Nezkreslenou vědu)

(Prof. Kuňák prochází kolem a říká jí):
Pušť jim tam nějaký porno, to je bude zajímat víc.

Prof. Vojta: Tak doufám, že to máte zapsaný, dobereme to buď zítra, anebo nikdy, bude to v písemce.

Fazolová pomazánka

Protože se zatím v Gilotině objevovaly hlavně recepty na sladká jídla, připravila jsem si tentokrát velmi jednoduchý recept na pomazánku z fazolí.

Sofie Hana Klímová
TERCIE A

Ingredience:

- konzerva červených fazolí (neuvařené)
- sušená rajčata
- 2 lžíce olivového oleje
- sůl
- pepř
- stroužek česneku
- lžíce citronové šťávy
- sušené lahůdkové droždí

Postup:

Fazole se všemi ostatními ingrediencemi rozmixujte dohladka. Pokud je pomazánka příliš hustá, přidejte trochu vody.

Tip: Pomazánku ozdobte pár snítkami čerstvého tymiánu.

Foto: S.H. Klímová

Hlody

Prof. Vašát: No a tam je velké množství sople...(dlouhá pauza) Počkej ne, co vytéká ze sopky, jo, popel!

Prof. Vojta: Jak si neodnesete domů svůj fetiš v podobě zápisu, tak jste úplně rozjančení.

Prof. Vašát: Tak, kdo má data? Ty, X!

X: A co Gyrec-učitelé?

Prof. Vašát: Na to nevím heslo.

Prof. Černá: Někteří profesorové říkají, že matematika je královna věd. Já zas říkám, že fyzika je princezna, mladší a hezčí.

Prof. Krupka: Musím zavřít oči, ať to vidím.

Prof. Vašát: Ježíši, tak vyžeňte někdo tu vosu!

X: Hodte po ní Atlasem!

Holky v tělocviku: (skáčou přes síť na přehazku)

Prof. Malý: Podívejte, takhle se to dělá. (pokouší se skočit a stáhne celou síť)

Foto: gyrec.cz

Oktávy v Praze

Foto: J. Černá

Přednáška o studiu na VŠ ve Francii

Foto: T. Procházka

Studenti z Kasselu a Gyrecu

Foto: gyrec.cz

Expedice DofE

Foto: T. Procházka

Bouldering s Adamem Vojtou

Foto: T. Procházka

Výlet do Lednice

To tys dneska v pět hodin kokrhal?

Z těchto lidí bychom si dnes měli vzít příklad! Malá, čistá, slušně oblečená stařenka a vysoký extravagantní mladík, dva naprosto odlišní lidé, sedí těsně vedle sebe na úzké lavičce a vtipkují jako dobří přátelé. Dneska se bojíme všeho, co je nové, jiné, zkrátka nezvyklé. Generační rozdíly rostou jako nikdy dřív kvůli nezastavitelně se rozvíjejícím technologiím. Mladí pohrdají neznalostmi starších a staří leností mladších.

Další kapitolou je sebevědomí. Často sledujeme módu, jen abychom byli jako ostatní. Snažíme se vypadat vážně a inteligentně. Chceme, aby si ostatní mysleli, že víme, kam máme v životě namířeno. Doopravdy ale stále chodíme za velkým stádem a myslíme si, že nás to někam dovede. Ale takhle jediné, co v životě uvidíme, budou zadnice těch před námi. Podívejme na hochu na obrázku. Ten má svůj styl! Nepřetvařuje se a vypadá cool a šťastně.

Taky bychom nemuseli být tolik uťaplí. Trocha humoru přece nikomu neuškodí, naopak! Smích je zdravý, ale my ho považujeme za neurvalý a sprostý. Bojíme se vtipkovat taky proto, že by se ostatní mohli urazit nebo by nás mohli považovat za blázný. Přesně to bychom totiž dělali i my sami, pokud by někdo prohodil vtipnou poznámku na náš účet. Žijeme ve vážném světě s vážnými pravidly, kde vážní lidé žijí své vážné životy. Tady tahle babička si za svůj, jistě dlouhý, život už stačila uvědomit, že veselá mysl je půl zdraví.

A nakonec pokud mladý muž opravdu v pět ráno kokrhal, musíme ocenit i jeho vůli vstát takhle brzy. Asi zná přísloví ranní ptáče dál doskáče, jen si neuvědomil, že se u toho

Emá Sedláková, oktáva A